

TEULES

l'Odessa li agradaria tenir un pare.

Voldria un pare que l'assegués a la falda i que a les nits, abans d'anar a dormir, li expliqués històries fantàstiques, i també que els diumenges la portés a muntar a cavall. Però tot això no importava gaire ara. En aquell moment, només volia un pare que li allargués la mà i l'estirés per sobre del canaló de la teulada, perquè no tenia forces per aguantar gaire estona més.

Era de nit, plovia, i l'Odessa fugia.

Havia escalat pel baixant d'una antiga casa senyorial amb l'ajut de l'ampit d'una finestra i de dos sortints de la façana. Li havia anat bé fins al canaló. Allà s'havia complicat tot. El canaló sobresortia massa i l'Odessa no tenia prou força per enfilars'hi.

Tenia el peu esquerre recolzat a la motllura que envoltava la finestra més alta. Amb el peu dret, buscava un maó o qualsevol altra cosa que l'ajudés a donar-se impuls. Però no se'n sortia.

No podia tirar enrere perquè l'enxamparien.

Si es quedava gaire estona més penjada, se li adormirien els dits i cauria.

A sota, ben avall, brillaven les llambordes a la llum dels fanals. Plovia a bots i barrals i les gotes espetegaven als basals. Estava xopa. Tenia els dits rígids del fred. L'aigua sobreixia per la vora del canaló i li entrava per la màniga.

I si es deixava anar? Tot s'hauria acabat. Hi havia gent que se sentia atreta per la mort. Una petita caiguda, en què la

vida li passaria per davant dels ulls com en una pel·lícula, i després res més. La pau eterna.

Però no es podia morir. La seva mare trauria foc pels queixals.

–Va, Odessa, no siguis figaflor –es va dir.

–No puc, el canaló sobresurt massa, no puc més, cauré!

–No cauràs, bleada! Posa el peu en aquella finestra i fes força, empeny!

Va rascar furiosa amb el peu a la façana, buscant el petit recolzament que li faltava. Va notar una esquerda en una pedra. La punta de la sabata hi cabia pels pèls. Es va donar impuls i va ficar un colze al canaló, però va estar a punt de treure'l una altra vegada: aquell canaló era ple de porqueria, fulles podrides i greixum llefiscós. Va alçar un peu fins a encaixar-lo al canaló i es va tibar fins a dalt.

Un cop a la teulada, es va treure la motxilla i va caure estesa esbufegant, amb els peus al canaló i l'esquena contra la pissarra freda de la teulada.

Va deixar que la pluja li corregués per la cara. Per què havia hagut de baixar? Ximpleta, més que ximpleta! Les teulades eren les seves aliades; els carrers eren els enemics. Al carrer se sentia petita, tenia por dels borrarxos. En canvi, a les teulades se sentia segura. Però aquella nit una cosa li havia cridat l'atenció. Al mig de la plaça, abandonat entre les llambordes, xop per la pluja, havia vist un llibre.

Normalment, no s'hauria arriscat mai a baixar als carrers per un llibre, per molt sol que se'l veiés entre les llambordes, però hi havia una cosa insòlita en aquell llibre: feia llum. No era una claror com la d'una llanterna o una espelma. Era més aviat una lluïssor suau que, si hagués estat de dia, no li hauria cridat mai l'atenció, però que en aquella nit fosca l'havia atret com una boia al mig del mar.

Es va quedar una estona embadalida observant-lo. S'atreviria? No s'havia arriscat mai a baixar als carrers.

Però la curiositat de seguida va superar la por que tenia. Va tirar avall, de teulada en teulada, fins que va arribar a una paret des d'on es va deixar lliscar fins a un barril. Del barril va saltar a terra. Es va esperar tot un minut a l'ombra de l'entrada d'una casa fins que va estar segura que la plaça era deserta. Llavors s'hi va acostar.

Per un moment li va semblar que la llum dels fanals reflectida en la coberta. Era possible, perquè el llibre era moll i la claror dels fanals es reflectia als bassals. Però la llum del llibre s'intensificava a mesura que l'Odessa s'hi apropava, com si reaccionés a la seva presència i li demanés que s'hi acostés encara més.

Es va agenollar i va agafar el llibre de terra. La coberta era de pell vermella amb dibuixos molt fins brodats amb fil d'or. El paper era fet a mà i tenia les vores esfilagarsades. Estava lligat amb un cordill de rafia. L'Odessa el va agafar com si hagués trobat un tresor, i la llum es va fer més forta que mai. No tenia títol ni autor. Amb els dits entumits no va aconseguir desfer el cordill. Va doblegar una punta de la coberta per poder espigar entre les pàgines. A primera vista semblaven buides.

L'Odessa es va començar a sentir incòmoda a l'espai obert de la plaça. Va amagar ràpidament el llibre a la motxilla perquè no es mullés. A casa ja el miraria millor.

Tornava cap al barril per enfilem-se de nou a la seguretat de les teulades, quan tot d'una van aparèixer unes figures fosques amb capes i caputxes d'un color gris brut. Per com anaven vestits, es veia clarament que eren de fora. Aquelles figures estranyes semblaven monjos d'una congregació medieval. Portaven les capes brutes i esfilagarsades, com si vinguessin de molt lluny.

Van sortir de les ombres i van caminar cap a l'Odessa. Però potser seria més adequat dir que van «lliscar» cap a ella,

perquè es desplaçaven per sobre de les llambordes com si anessin sobre coixins d'aire. Les capes xopes se'ls enganxaven als cossos deformats.

No eren persones. Però llavors, què eren?

L'Odessa no havia passat mai tanta por. Es va amagar darrere el barril. Per sort, els monstres no es van fixar en ella. Van anar fins al lloc on hi havia hagut el llibre.

El fet que una colla de monjos esgarrifosos volgués el llibre encara ho feia tot més misteriós. I també li despertava encara més la curiositat. No pensava pas tornar el llibre. Si el volien, mala sort, perquè ara era seu, l'havia trobat ella.

Els monstres es van agenollar al voltant del lloc buit i s'hi van quedar una estona, com si concentrassin els seus pensaments. De sobte, es van girar tots alhora i van mirar cap a l'Odessa.

Ella va arrencar a córrer. Els monstres la van seguir. Al final del carrer va mirar enrere. Se li apropaven. Lliscaven al seu darrere com els peons d'un tauler d'escacs. Manteni- en tota l'estona la mateixa velocitat, no alientien la marxa ni acceleraven. Això podia ser la seva salvació, perquè a ella li quedava un as a la màniga. S'havia encastat unes rodetes a les soles de les botes. Amb un senzill cop de peu podia desplegar les rodetes i sortir disparada com un llamp. A les llambordes rugoses no funcionarien, però ja sabia que després de girar la cantonada hi havia una plaça amb unes rajoles grans i quadrades, i el carrer que venia després era de granit ben dur. Si hi arribava, podria escapar-se patinant a tota velocitat.

Va girar la cantonada de la plaça i, amb un moviment perfectament estudiat, va fer sortir les rodetes, que es van desplegar de les soles i van fer contacte amb la pedra llisa. Va sortir disparada com una fletxa. Va tombar a l'esquerra fent un gir tancat, després cap a la dreta. Una altra vegada a la

dreta. I un altre cop a l'esquerra. Fins que va estar segura que s'havia desfet dels perseguïdors.

Al cap d'un quart d'hora es va aturar per agafar aire. No tenia ni la més mínima idea d'on era. S'havia desfet dels seus assetjadors, això sí, però s'havia perdut al laberint de carrerons.

Es va fixar en les façanes de les cases, però no en va reconèixer cap. No hi passava mai, pels carrers. Sempre caminava per les teulades. Des de baix no trobaria mai el camí cap a casa. Només li quedava una opció: s'havia de tornar a enfilir.

Va buscar un baixant robust i, amb l'ajuda dels ampits i les sanefes de les finestres, va escalar amunt.

I aquí la tenies, amb els peus al canaló i l'esquena contra les teules fredes de pissarra. Havia despistat definitivament els monstres i tenia el trofeu a la motxilla, però estava xopa, tenia la roba plena de fang i se li havien estripat els pantalons just per sobre del genoll. Com s'ho faria per explicar-ho a la mare?

No volia ni pensar-hi. Si la mare s'assabentés que a les nits s'escapava, trauria foc pels queixals. Tancaria l'Odessa a la seva habitació i tapiaria la finestra. N'era capaç.

L'Odessa s'adonava que s'hauria de sentir culpable perquè se saltava les normes de la seva mare, però no s'hi sentia. No hi podia fer més. Si corria per les teulades de nit, era precisament per culpa de la seva mare. Al cap i a la fi, si no sortia mai de dia era perquè la seva mare no la deixava. Com podia fer una cosa així? Quina mare empresonava així la seva pròpia filla? Com si el món allà fora no fos més que un lloc pervers ple de perills. L'Odessa no podia ni tan sols anar a l'escola. Era probablement l'única nena de la ciutat que rebia classes particulars.

Una vegada s'hi va encarar.

—Per què no puc sortir mai?

–Ets massa petita, Odessa. Quan siguis més gran t’ho explicaré tot.

–Però sóc l’única nena que conec que no va a l’escola!

–Oi que les meves classes són millors que les d’aquells professors malpagats?

–Però no es tracta d’això. No tinc amics!

–Però em tens a mi.

–Mare! Quina bestiesa! T’hauries de sentir. Vull jugar a fora, voltar, fer ximpleries amb nens de la meva edat. I, a més, tu sempre ets fora. No et veig mai!

–És pel teu bé.

–Empresonar-me? Pel meu bé? I ara!

Va decidir atacar la seva mare aprofitant l’únic punt feble que li coneixia.

–Vull el meu pare! On és?

Als ulls entelats de la seva mare, va poder veure que aquelles paraules li havien fet mal.

–Què li vas fer? Per què et va deixar?

–No tens pare –va contestar la seva mare fredament.

Alguna cosa havia d’haver anat terriblement malament en el passat, però l’Odessa no tenia la més mínima idea de què podia ser. Per molt que insistia, la seva mare callava com un mort. Queixar-se, suplicar, fer-se la nena bona, fer ulllets de xai degollat, amenaçar d’escapar-se, no li funcionava res: la seva mare era irreductible.

Quan de totes maneres l’Odessa insistia, llavors la mare s’enfadava i no deia res durant dies, com una reina de gel, i l’Odessa encara se sentia pitjor.

L’única cosa que havia aconseguit la seva mare sent tan dura amb ella era que l’Odessa s’acostumés a dir que sí a tot. De dia es comportava a la perfecció. No sortia, es rentava les dents, fregava els plats, escoltava les lliçons de la mama, es feia el llit i també feia totes les tasques avorrides que li de-

manava, amb un somriure dibuixat a la cara. Però al vespre, tan bon punt la mare es retirava a la biblioteca, on passava hores i hores entre els llibres (que sí, de veritat, a l'Odessa li encantaven els llibres, però la seva mare n'era una fanàtica!), doncs l'Odessa obria la finestra i s'escapava. Lluny de la seva presó, lluny de les normes absurdes de la mare, lluny d'aquella vida avorrida.

Les nits eren seves.

Gràcies a les seves passejades, coneixia les teulades com si fossin casa seva. Teulades de pissarra, de ceràmica, de canya, de zinc; sabia perfectament per quins podia baixar, per quins trossos inclinats encara podria pujar, agafant embranzida o sense, a quins llocs el carrer era prou estret per arriscar-se a saltar i, en cas que el canaló a l'altre costat fos podrit, si encara seria prou fort per aguantar el pes d'una nena de tretze anys que era menuda per a la seva edat.

Les teulades eren el seu territori.

El seu lloc preferit era a sobre d'una de les cases més altes de la ciutat. La teulada no estava ben aïllada i els habitants de la casa posaven la calefacció tan alta que, durant els mesos nevats de l'hivern, a l'Odessa li arribava una bona escalforeta a les natges. Prop d'allà, però una mica més avall, hi havia un terrat amb un colomar fet de taulons i filat. Entre les xemeneies hi havia estenedors que sempre estaven buits.

No era només un lloc on escalfar-se; des d'allà també podia observar una bona part de la ciutat. Amb un cert plaer maliciós, mirava sovint els nois que feien fora del bar o els llops de mar que bramaven embriagats pels carrers, mentre algunes donotes coquetejaven amb ells per fer-los gastar els pocs diners que els quedaven. A les cantonades, hi veia sovint pispes i lladregotes que vagarejaven oferint els botins dels seus robatoris. Ho veia tot, però ningú no s'adonava de la

seva presència. S'imaginava que era un àngel que protegia la gent. Llavors escrivia poemes en fulls de paper que plegava fins a fer-ne avions i els llançava als carrers. Gaudia veient la mirada astorada dels mariners quan un avió els volava just davant el nas, i llavors quan el recollien de la neu i en llegien el text, els arribava directe al cor. En secret, esperava que algun gran escriptor es fixaria en els seus poemes, que veuria que eren molt bons i que buscaria aquella misteriosa poetessa de les teulades.

Però ara el que menys volia era escriure poemes. Estava ben xopa i tenia fred. Es va agafar les espatlles i, com feia sovint en els moments més difícils, es va imaginar que qui l'abraçava era el seu pare. Li notava la cara ben a prop de la seva. Sentia l'olor de tabac i viatges llargs. S'imaginava que el seu pare era un heroi que vivia aventures en terres desconegudes. I, de passada, això explicava per què no la venia a veure mai. Però algun dia vindria i se l'enduria d'aquella ciutat miserable, d'aquella presó plujosa.

Va tancar els ulls.

—Odessa? —va preguntar el seu pare amb una veu greu. Portava un barret de cowboy ben ferm que dibuixava una ombra sobre els seus ulls misteriosos—. Aquest és el meu cavall nou, és de pura raça àrab; me'l va regalar el rei Faisal de Pèrsia. Puja, agafa't fort. Ens esperen terres per conquerir i tresors per desenterrar. —Un instant després marxaven a tota brida aixecant pols pel desert. Seria tan meravellós. El seu pare li ensenyaria el món. Ell no tenia por de res, ni tan sols d'una congregació secreta de monjos medievals.

Els monstres.

Amb un sospir, va deixar-se anar del seu pare imaginari i va tornar a la seva roba freda i xopa. Es va arrossegar fins a la vora de la teulada i va mirar cap al carrer. La ciutat era d'un color blau fosc a la claror de la lluna. Entre els retalls de

boira, s'entreveïen les llums de les finestres d'alguns bars. No s'hi veia ningú. O potser sí?

Alguna cosa es movia entre les ombres. Una figura vestida amb capa i caputxa, amb el cap inclinat endavant, lliscava gairebé imperceptible a prop de les cases. Els altres la seguien. L'Odessa es pensava que els havia despistat al laberint de carrerons. Com l'havien trobat? Que potser l'oloraven com una trepa de gossos de caça? Es van aplegar sota seu. Un dels monstres va ensumar el baixant.

Què podia fer? El més assenyat era llançar-los el llibre misteriós; al cap i a la fi era el que volien. Però alguna cosa l'hi impedia. Tenia la impressió que si els tornava el llibre, trairia el seu pare, perquè ell no deixaria escapar mai un tresor que hagués conquerit de l'enemic. Era un heroi. Ella havia de demostrar que se'l mereixia. Què hauria fet el seu pare? S'hauria burlat d'ells, això hauria fet! Els hauria desafiat, els hauria fet parar bojós i després hauria marxat tranquil·lament.

Els encaputxats formaven un cercle al voltant del baixant. Semblava que deliberaven. L'Odessa va escurar-se el coll, com hauria fet el seu pare!, i va escopir.

El gargall va caure entre els rajos de pluja, de dret sobre el monstre més proper al baixant (molt bé!), i just quan l'escopinada anava a impactar contra la seva caputxa, el monstre va mirar amunt (encara millor!). Ara li cauria el gargall directe a la cara. O, més ben dit, directe on hi hauria d'haver una cara, perquè allà on l'Odessa esperava veure un nas ben tort, unes dents podrides i uns ulls desorbitats, només hi badava un forat negre.

El monstre no es va moure. L'Odessa s'hauria esperat un puny enrabiats o un reneig violent, però ni tan sols va tremolar, com si el gargall l'hagués travessat de dalt a baix. Es va agafar fort al baixant i va començar a enfilarse.

L'Odessa havia de fugir cames ajudeu-me. Va grimpar ràpidament cap al mig de la teulada, va balancejar-se a la carena i es va deixar lliscar cap a l'altre costat. Es va posar de quatre grapes i, com un gat, va resseguir el mur del jardí del roure magnífic. Com un lladre, es va esquitllar d'ombra en ombra entre les xemeneies dels forns. I després va saltar per sobre de tants carrers com va poder, per estar segura que no li ensumarien el rastre.

Després de mitja hora de recorreguts i proeses, estava segura que s'havia desempallegat dels monstres. Era impossible que ara li poguessin trobar el rastre. Im-pos-si-ble. Es va amagar darrere una xemeneia i va guaitar per sobre de les teulades. No es veia res.

Va esperar i esperar. Ja li havien retrobat el rastre una vegada.

Però no va venir ningú. Ho havia aconseguit.

Només era a unes quantes teulades del seu lloc preferit i va decidir anar-hi per recuperar forces.

Es va asseure a la teulada calentona, a prop del colomar i els estenedors. Es va deixar envair pel parrup suau dels coloms. L'intens xàfec s'havia convertit en un plugim desganat. A la llunyania es veia la casa de la seva mare, que destacava imponent per sobre de les altres.

Hauria de sentir-se alleujada, però estava desconcertada i estranyament trista. Qui sap què li haurien fet els monstres si l'haguessin enxampada? No volia ni pensar-hi. Havia arriscat la seva vida. I per què? Per un llibre. Un llibre en blanc.

Però es va adonar que no era exactament per això: havia volgut impressionar el seu pare imaginari. Havia volgut demostrar que era una filla digna del seu pare. Com si, tot seguint-li els passos, s'hi sentís més a prop. Mai no l'havia trobat a faltar tant. On era?

Es mirava fixament els peus. Si el seu pare se l'estimava tant, per què no la venia a veure mai? Però què els passava, als seus pares? Una mare que no hi era mai, un pare que no existia: el resum de la seva vida. Va recolzar el cap a la xemeneia. Que potser era tot culpa seva?

Tard o d'hora s'hauria d'enfrontar al seu gran temor: no es mereixia l'amor dels seus pares.

ALES A LA NIT

o sabia quanta estona portava allà asseguda quan un crit la va sobresaltar. Era un xiscle ofegat, com si algú cridés mentre li tapaven la boca.

A l'Odessa li va semblar que reconeixia la veu, però no la va acabar de situar. Arribava de massa lluny.

Es va aixecar. Va grimpar amb precaució cap a una xemeneia on es pogués agafar. Així era al punt més alt de la teulada i podia rastrejar fàcilment els carrers. Que potser els monstres havien trobat una altra víctima?

A l'esquerra, en una placeta amb una font, unes ombres es movien entre la pluja. L'Odessa no distingia prou bé què hi passava, però no eren els monstres; d'això, n'estava segura. Les siluetes que es movien en la pluja eren més petites i rabassudes, i no lliscaven per sobre de les llambordes, sinó que es movien matusserament, a empentes i rodolons. S'enduïen un presoner: una dona. Es veia per la roba, i la postura, que era una dona elegant.

Ella s'hi resistia, però les siluetes matusseres eren majoria i, tot i que eren ben bé un pam més petites que la seva víctima, semblaven fortes. Grunyien i bramaven com senglars, i sorprenentment ho semblaven. Mentrestant l'Odessa havia baixat ràpidament de la seva teulada i havia travessat la teulada plana fins a l'altre costat del colomar, des d'on ho podia veure millor.

Primer va pensar que era un miratge, que la boira i la pluja li enterbolien la vista, però ho veia bé: aquells éssers rabassuts eren porcs senglars que caminaven sobre les potes del darrere, amb cares berrugoses i ullals curts que sobresor-

tien entre els llavis molsuts. Anaven vestits amb cotes de malla i portaven uns cinturons pesats d'on penjaven garrots i tota mena d'armes. Tenien els braços musculosos i plens de pèl de senglar hirsut.

Els homes senglar, o com es diguessin, van forçar la seva víctima a agenollar-se. La dona mirava cap a l'altre costat d'on era l'Odessa. Els homes senglar li van posar una caputxa i li van lligar les mans.

L'Odessa no es podia resignar a mirar. Havia de fer alguna cosa. Alliberar la desafortunada, demanar ajuda, alguna cosa... Però quina? Ella només era una nena. Què podia fer tota sola contra una tropa de senglars peluts? Es va enfilar a una teulada més alta i va rastrejar els carrers. En aquell punt sempre eren plens de mariners ebris buscant diversió. On eren ara?

Ho hauria de fer tota sola. Es va posar les mans com un embut al voltant de la boca per cridar i, com a mínim, atreure l'atenció dels homes senglar, quan de sobte un cop d'ala d'un animal gegant que passava volant per damunt seu li va fer perdre l'equilibri. Pels pèls, es va poder agafar a la xemeneia. L'animal no l'havia tocat, però el cop d'aire gairebé l'havia fet caure. D'un rampell, es va posar els dits entre els llavis i va xiular ben fort. L'animal –gràcies a un raig de claror de lluna, l'Odessa va poder veure que es tractava d'un cavall alat, va mirar enrere sorprès i per això no va veure cap on anava. Una de les potes del darrere se li va enganxar a la corda d'un estenedor que hi havia entre les xemeneies. El seu cos va fer un gir tancat cap a l'esquerra i es va estavellar contra la teulada. L'animal va rodolar avall entre una pluja de teules i va arribar a la teulada plana, que va trontollar de la patacada. Portava una embranzida imparabile i va seguir rodolant fins que es va estavellar contra el colomar, que es va esfondrar fent un bon espetec.

L'Odessa va sentir el cor a la gola. Què havia fet? Va arrossegant-se de quatre grapes teulada avall i va caminar per la teulada plana. Les restes del colomar es movien. Un núvol de plomes es va enlairar i tot de coloms van sortir volant cap a totes bandes. Entre l'embull de plomes, va aparèixer un cavall gran, musculós, blanc com la neu i amb dues ales grandioses.

L'Odessa es va quedar de pedra. Monstres, homes senglar, i ara això: un cavall volador. Era com si hagués anat a parar a un altre món. Encara l'envoltava la seva ciutat de sempre, amb les teulades de sempre, però d'on havien vingut totes aquelles criatures?

L'animal es va incorporar i es va espolsar la crina. Tenia plomes enganxades per tot el cos. Va sortir de les runes coixejant i va esbufegar un vapor pel nas que es va il·luminar a la llum de la lluna. A la pota dreta del davant li gronxava un tauló clavat amb un clau. La sang li baixava per la pota i li tacava la peül·la de color vermell.

L'Odessa volia ajudar l'animal. Li sabia tant de greu el que havia fet, que volia acaronar-lo i arrencar-li el clau, però l'animal se la mirava enfurismat. L'Odessa no s'atrevia a apropar-se-li més. Estava segura que l'hauria atacat, si no fos perquè es va tornar a sentir un crit. L'animal es va girar d'una estrebada, va galopar coix per la teulada i, desafiant la mort, es va llançar al buit estirant darrere seu l'estenedor que se li havia embolicat a la pota.

L'Odessa es va dirigir ràpidament fins a la vora de la teulada. Va sentir crits i cops de ferradures. Estrèpit d'armes. El cavall alat provava d'alliberar la presonera. Repartia coces ben donades amb les potes del darrere. Tres homes senglar ja eren a terra. Els altres tentinejaven i provaven de reagrupar-se. La presonera va aprofitar la confusió per treure's la caputxa d'una estrebada. Panteixava. Va mossegar la corda

que li lligava les mans. Dos senglars, més grossos i forts que els altres, la van agafar i la van arrossegar cap a un carrer estret, mentre la presonera deixava anar un crit que, a l'Odesa, li va arribar fins al moll de l'os.

Va reconèixer la veu. La reconeixeria entre mil.

Sonava igual que la seva mare quan estava enfurismada.

L'Odesa es va desempallegar immediatament d'aquell pensament. Era un disbarat. La seva mare segrestada per homes senglar? No podia ser! Era impossible! Què hi feia, la seva mare, de nit al carrer? Però no s'estava tota la nit tançada a la biblioteca envoltada de llibres? I, a més, qui hauria volgut segrestar-la?

La seva mare portava una vida avorrida i discreta. D'acord, vivia en una casa ben bonica a la part bona de la ciutat, amb els seus antics carrers medievals, i sempre tenia diners (l'Odesa no havia entès mai d'on venien aquells diners), però no era pas rica, com a mínim no era prou rica com perquè la segrestessin.

Es devia haver equivocat: no podia ser la seva mare.

El cavall alat es va afanyar a seguir la presonera, però els homes senglar li van barrar el pas mostrant-li els garrots. Sense dubtar ni un moment l'animal se'ls va llançar a sobre. Si hagués estat en plena forma, hauria acabat ràpidament amb ells, però estava ferit, i els homes senglar se'n van aprofitar hàbilment. Un d'ells es va tirar de costat i va colpejar ben fort amb el garrot el tros de fusta que penjava de la pota del cavall. El clau se li va clavar encara més a la carn, la pota li va fer figa i el cap li va anar a topar contra les llambordes. Els homes senglar van llançar una xarxa sobre el cavall agitat i el van apallissar despietadament.

L'Odesa no podia suportar-ho més.

–Assassins! –va cridar–. Monstres!

La veu se li va ofegar entre el xipolleig de la pluja.

Va estirar una teula fins a desenganxar-la i la va llançar daltabaix. I després una altra, i una altra. Les teules no van tocar els homes senglar, però aquell nou atac els va agafar de sorpresa. Van preferir anar a cop segur i, després de colpejar una última vegada el cavall, van emprendre la retirada.

La plaça es va buidar. Només hi va quedar el cavall, que panteixava amb força, i que, després d'unes quantes coces, va aconseguir desfer-se de la xarxa. Es va aixecar amb dificultat i es va arrossegar titubejant fins a la font. L'ala esquerra li penjava afeblida al costat del cos. Va beure uns quants glops d'aigua i després va llançar una mirada plena de retrets a l'Odessa, que es va sentir fatal. No havia d'haver xiulat. El cavall alat hauria pogut salvar la presonera, i per culpa seva se n'havia anat tot en orris.

–Em sap greu –va murmurar.

El cavall, coixejant i amb el cap cot, va desaparèixer entre les cases.

L'Odessa es va asseure, amb les mans a la cara.

No hi passava mai res, en aquella ciutat avorrida. I ara, vinga, en una mateixa nit, havia trobat un llibre que feia llum, l'havien perseguit una tropa de monstres, uns individus amb aspecte de senglar havien segrestat una dona que s'assemblava molt a la seva mare (però que no podia ser ella, perquè era un disbarat) i un cavall volador havia fet miques un colomar i després havia desaparegut entre els carrers amb un estenedor penjant de la cama.

Tenia la sensació empipadora que tot el que havia passat aquella nit d'alguna manera havia estat culpa seva. Si no hagués xiulat, el cavall hauria arribat a temps per salvar la presonera. I llavors...

Però no s'havia de deixar vèncer pel sentiment de culpa. No era pas ella qui havia manat als homes senglar que segres-

tessin aquella dona. O al cavall que topés amb l'estenedor.
Tot allò no era pas culpa seva.

Si la culpa era d'algú, llavors era de la seva mare. Perquè si la seva mare no la tingués tancada, l'Odessa no hauria de vagarejar per les teulades a les nits, i llavors no hauria trobat mai aquell llibre, i llavors els monstres no l'haurien perseguit mai, i llavors...

Se li va tallar l'alè.

Els monstres!

Es va girar.

N'hi havia sis a la vora de la teulada. Tres a l'esquerra i tres més a la dreta.

Estava encerclada.